

Írta: Patrick Kearon elder
a Hetvenektől

„Jöjjetek hozzám, szívetek minden szándékával, és én meg foglak gyógyítani titeket”

*Szabadítónk, a Béke Hercege, a nagy Gyógyító az Egyetlen,
aki képes valóban megtisztítani bennünket a bűn égető
fájdalmától.*

Ma este a vigasz és gyógyulás üzenetét szeretném megosztani mindazokkal közületek, akik magányosnak vagy elhagyatottnak érzik magukat, akik elvesztették lelki békéjüket, vagy úgy érzik, hogy elszalasztották az utolsó esélyüket valamire. A Szabadító lábainál teljes gyógyulásra és békére lelhetünk.

Hétéves koromban az Arab-félszigeten éltem. A szüleim rendszeresen figyelmeztettek, hogy *mindig* legyen rajtam cipő, és meg is értettem, hogy miért. Tudtam, hogy a cipő megvédi a lábamat a sivatagban rám leselkedő veszélyektől, mint például a kígyóktól, skorpióktól és a tüskéktől. Egyszer egy kempingezés alkalmával a sivatagban éjszakáztunk, én pedig másnap reggel szerettem volna felfedezni a környezetet, de nem volt kedvem a cipővel bajlódni. Azzal nyugtattam magam, hogy csak egy kicsit sétálok, és úgyis a

tábor közelében maradok. Így hát cipő helyett csak belebújtam a strandpapucsomba. Azt mondtam magamnak, hogy a papucs is cipőféle. És különben is, mi történhetne?

Miközben a hűvös homokon lépkedtem – a strandpapucsomban – egyszer csak mintha egy tüske állt volna a talpamba. Mikor lenéztem, nem tüskét láttam – hanem egy skorpiót. Amint tudatosult bennem, hogy az egy skorpió, és kezdtem felfogni, mi is történt, a mérge okozta fájdalom elindult felfelé a lábamban. Megpróbáltam elszorítani a combom, hogy megakadályozzam az égető fájdalom továbbterjedését, miközben segítségért kiabáltam. A szüleim futva jöttek hozzám a táborból.

Miközben édesapám egy lapáttal agyoncsapta a skorpiót, egy velünk táborozó felnőtt barátunk hősiiesen próbálta kiszívni a mérget a lábamból.

Ebben a pillanatban kezdtem azt hinni, hogy meg fogok halni. Csak zokogtam, miközben a szüleim beültettek az autóba, és sebesen nekivágtunk a sivatagnak, hogy eljussunk a legközelebbi kórházig, amely több mint kétórányira volt tőlünk. A lábamban szinte elviselhetetlen fájdalmat éreztem, és egész úton azt hittem, hogy haldoklom.

Amikor végre odaértünk a kórházba, az orvos biztosított bennünket, hogy az effajta skorpiónak a csípése csak a csecsemőkre és a rendkívül alultáplált emberekre jelent halálos veszélyt. Érzéstelenítőt adott, amittől elzsibbadt a lábam, és teljesen megszűnt a fájdalmam. 24 órán belül már semmilyen hatását nem éreztem a skorpiócsípésnek. Viszont megtanultam egy hatalmas leckét.

Amikor a szüleim azt mondták, legyen rajtam cipő, tudtam nagyon jól, hogy nem strandpapucsra gondoltak. Elég idős voltam ahhoz, hogy tisztában legyek vele, a papucs nem ad olyan védelmet, mint a cipő. De azon a reggelen, ott a sivatagban, semmibe vettem, amiről tudtam, hogy helyes; figyelmen kívül hagytam azt, amire a szüleim ismételtelen megtanítottak. Lusta és egy kicsit lázadó is voltam, de megfizettem az árát.

Miközben hozzátok szólok, derék fiatal férfiak, valamint édesapáitokhoz, tanítóitokhoz, vezetőitekhez és barátaitokhoz, tisztelettel adózok mindazok előtt, akik szorgalmasan igyekeznek azzá válni, amire az Úrnak szüksége van, és amivé Ő szeretné, hogy váljatok. De fiatal fiúként és férfiként szerzett tapasztalataim alapján bizonyosságomat teszem nektek, hogy ha semmibe vesszük, amiről tudjuk, hogy helyes – akár lustaság, akár lázadó érzéseink miatt –, az mindig lelkileg romboló, nem kívánt következményekkel jár. Nem, a skorpió végül nem

veszélyeztette az életemet, de óriási fájdalmat és aggodalmat okozott mind nekem, mind a szüleimnek. Amikor az evangélium szerinti életről van szó, nem szabad lustának vagy lázadónak lennünk.

Jézus Krisztus egyháza tagjaiként, valamint papságviselőkként ismerjük a parancsolatokat és normákat, melyek betartását szövetségben fogadtuk meg. Amikor egy másik ösvényt választunk, és nem azt, amiről tudjuk, hogy helyes – ami a szüleink és vezetőink tanítása szerint való, és amit a Szentlélek is megerősített a szívünkben –, akkor az olyan, mintha cipő helyett strandpucsuban állnánk ki a sivatagba, majd megpróbálnánk igazolni lusta vagy lázadó viselkedésünket. El akarjuk hitetni magunkkal, hogy valójában semmi rosszat nem teszünk, hogy nem is számít, és hogy semmi komoly nem származhat abból, ha csak egy kicsit elengedjük a vasrudat. Talán azzal a gondolattal vigasztaljuk magunkat, hogy mindenki más is ezt csinálja – vagy még rosszabbakat –, és különben sem lesz ránk semmilyen negatív hatással. Valahogy meggyőzzük magunkat, hogy mi vagyunk a kivétel a szabály alól, így ha meg is szegjük, ránk nem lesznek hatással a következmények. Időnként szándékosan visszautasítjuk, hogy „teljes egészében engedelmesek”¹ legyünk, ahogyan azt a *Prédikáljátok evangéliumomat!* írja, és szívünk egy részét elrejtjük az Úr elől. Aztán elszenvedjük a csípést.

A szentírások azt tanítják, hogy „az Úr a szívet... követel[í] meg,”² nekünk pedig megparancsolták, hogy szeressük az Urat, és szolgáljuk Őt „teljes szív[ünk]el”³. Az ígéret szerint így „ártatlanul állha[tunk] majd Isten előtt az utolsó napon”⁴, és visszatérhetünk az Ő jelenlétébe.

A Mormon könyvében szereplő anti-nefi-lehiták letették harci

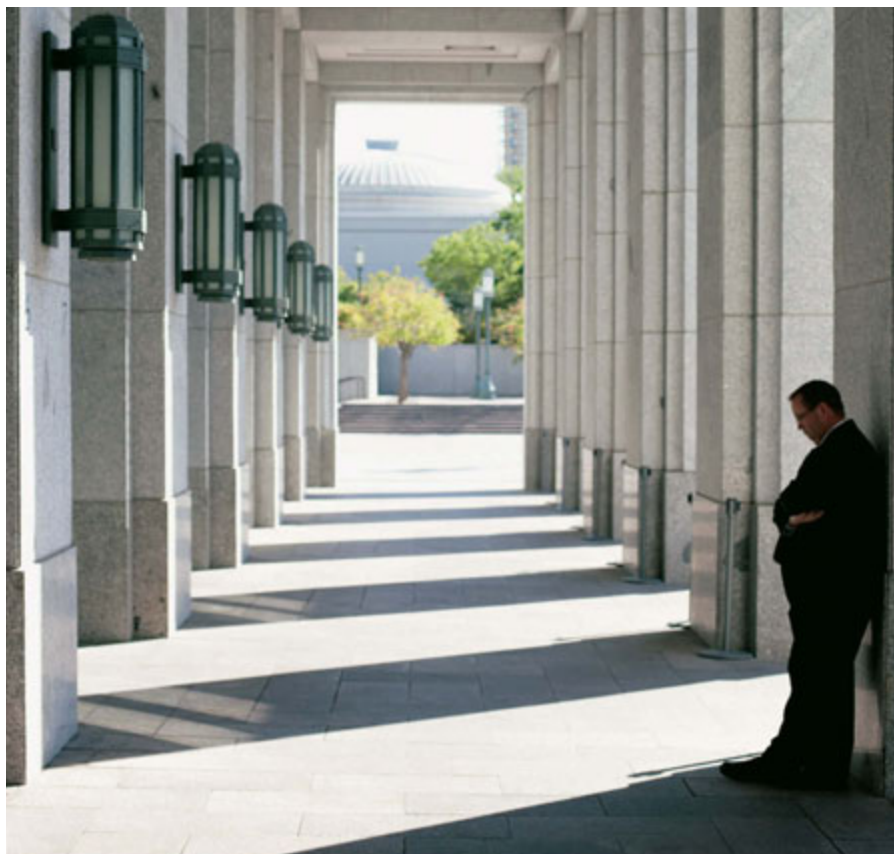
fegyvereiket, és a föld mélyére temették őket, szövetségben megfogadva, hogy soha többé nem ragadnak fegyvert testvéreik ellen. De még ennél is többet tettek. „[I]gazlelkű nép lettek”, mert „letették *lázasuk* fegyvereit, nem harcoltak többé sem Isten, sem bármely testvérük ellen”⁵. Megtérésük olyannyira teljes és mélyreható volt, hogy „soha nem távolodtak el”⁶.

A megtérésük előtt azonban – ne feledjük állapotukat – „nyíltan fellázasadtak Isten ellen”⁷, ahogy azt a szentírások nevezték. Lázadó szívük arra ítélte őket, hogy „egy olyan állapotban [éljenek], mely ellenkezik a boldogság természetével”, mert „Isten természetével ellentétesen viselkedtek”⁸.

Amikor letették *lázasuk* fegyvereit, azzal alkalmassá tették magukat,

hogy az Úr meggyógyítsa őket, és békét ajándékozzon nekik, és mi is megtehetjük ezt. A Szabadító biztosít bennünket: „...ha nem keményítik meg a szívüket, és nem merevítik meg a nyakukat ellenem, akkor megtérnek, és én meggyógyítom őket.”⁹ Elfogadhatjuk az Ő hívását, mely így szól: jöjjetek vissza és tartsatok bűnbánatot, és szívetek minden szándékával jöjjetek hozzám, és én meg foglak gyógyítani titeket.¹⁰

E csodás gyógyítást állítsuk szembe azzal, ami akkor történik, ha „megkíséreljük takargatni a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket [illetve] hiú törekvésünket”. Ekkor „a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodzik”, mi pedig magunkra maradunk, hogy „rugdalózz[unk] az ösztöke

örömünket és belső békénket. Fel fogjuk ismerni, hogy az aknáktól megtisztított nyomvonalra való visszatérés óriási megnyugvást hoz.

Senki sem lelhet békére egy aknamezőn.

Szabadítónk, a Béke Hercege, a nagy Gyógyító az Egyetlen, aki képes valóban megtisztítani bennünket a bűn égető fájdalmától és a kevélység mérgétől. Ő képes lázadó szívünket megtért, szövetséges szívvé változtatni. Engesztelése végtelen, Ő mindannyiunkat magához ölel.

Az, ahogyan a feltámadt Krisztus a nefitákat hívta, mikor szolgált nekik, számunkra is erőteljes felhívás: „Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak vagy sánta, vagy csonka, vagy belpoklos, vagy sorvadásos, vagy aki süket, vagy bármilyen más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket.”¹⁴

Senki sem játszotta el közületek az utolsó lehetőségét. Megváltozhattok, visszajöhettek, és igényt tarthattok a könyörületre. Jöjjetek az Egyetlenhez, aki képes meggyógyítani, és akkor békére lelték. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Prédikáljátok Evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2004), hátlap belső oldala.
2. Tan és a szövetségek 64:34; kiemelés hozzáadva.
3. Tan és a szövetségek 4:2; 59:5; kiemelés hozzáadva.
4. Tan és a szövetségek 4:2.
5. Alma 23:7; kiemelés hozzáadva.
6. Alma 23:6.
7. Móziás 2:37; Alma 3:18; lásd még Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Tan és a szövetségek 112:13; kiemelés hozzáadva.
10. Lásd 3 Nefi 18:31.
11. Tan és a szövetségek 121:37, 38.
12. János 3:17.
13. James E. Faust, „Obedience: The Path to Freedom,” *Liahona*, July 1999, 55, 53; *Ensign*, May 1999, 47, 45.
14. 3 Nefi 17:7; kiemelés hozzáadva.

ellen... és harcoljunk] Isten ellen”¹¹.

Fivérek, csak akkor lelünk gyógyulásra és megnyugvásra, ha a Nagy Gyógyító, Szabadítónk, Jézus Krisztus lábai elé vetjük magunkat. Le kell tenni lázadásunk fegyvereit (mind tudjuk, mik ezek). Le kell tennünk bűneinket, hiúságunkat és kevélységünket. Fel kell adnunk azon vágyainkat, hogy a világot kövessük, és hogy kivívjuk a világ tiszteletét és dicséretét. Fel kell hagynunk azzal, hogy Isten ellen harcoljunk, ehelyett *teljes szívünket* át kell adnunk Neki, semmit sem tartva vissza Tőle. Akkor majd meg tud minket gyógyítani, és megtisztíthat bennünket a bűn mérgező csípésétől.

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhóztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.”¹²

James E. Faust elnök azt tanította:

„Amikor az engedelmisség válik célunkká, az többé nem okoz bosszúságot; akadályt jelentő kő helyett építőkö lesz. [...]”

Az igazi szabadsághoz az engedelmisség vezet. Minél inkább engedelmeskedünk a kinyilatkoztatott igazságnak, annál szabadabbak leszünk.”¹³

Múlt héten találkoztam egy 92 éves férfival, aki a második világháború sok fontos hadjáratában részt vett. Három komolyabb sérülést élt túl, ezek közül

az egyiket akkor szerezte, amikor a terepjárójuk taposóaknára futva felrobbant, és a vezető meghalt. *Megtanulta, hogy ahhoz, hogy az ember túléljen egy aknamezőt, pontosan az előtte haladó gépjármű nyomában kell haladnia.* A jobbra vagy balra való legcsekélyebb eltérés is végzetes lehet – mint ahogy az is lett.

Prófétáink és apostolaink, vezetőink és szüleink folyamatosan kijelölik előttünk azt a nyomvonalat, melyet követnünk kell, ha el akarjuk kerülni a lelkünkben bekövetkező pusztító robbanást. Ők ismerik azt a biztonságos ösvényt, melyet megtisztítottak az aknáktól (vagy akár skorpióktól), és fáradhatatlanul arra buzdítanak, hogy haladjunk a nyomukban. Oly sok végzetes csapda van, amely próbál lecsalogni bennünket az útról. Ha letérít bennünket a drog, az alkohol, a pornográfia vagy az erkölcstelen viselkedés akár az interneten, akár a videojátékokon keresztül, akkor pontosan egy robbanás felé tartunk. Az előttünk lévő, biztonságos nyomvonaltól való jobbra vagy balra való elhajlás, akár lustaságból, akár lázadásból történik, végzetesnek bizonyulhat a lelki életünkre. E szabály alól nincsenek kivételek.

Ha mégis letértünk erről a nyomvonalról, akkor változhatunk, visszatérhetünk, és visszanyerhetjük